

Abraham & Millie Arbesfeld
Kollel & Midreshet Yom Rishon
Sunday Morning Learning Programs for Men and Women

Tanach Yom Iyun

Sefer Vayikra: Dimensions of Kedusha in Time and Space

Rabbanit Shani Taragin
Sunday, May 5, 2019 | ל' ניסן תשע"ט

SEFER VAYIKRA:

DIMENSIONS OF KEDUSHA

IN TIME & SPACE

Sanctity of TIME I

1) ספר בראשית פרק ב

א ויכלו השמים והארץ, וכל צבאם. ב ויכל אלהים ביום השביעי, מלאכתו אשר עשה; וישבת ביום השביעי, מכל-מלאכתו אשר עשה. ג ויברך אלהים את-יום השביעי, ויקדש אתו: כי בו שבת מכל-מלאכתו, אשר-ברא אלהים לעשות

Sanctity of PLACE II

2) ספר שמות פרק ג

ד וירא יהוה, כי סר לראות; ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה, ויאמר משה משה--ויאמר הנני. ה ויאמר, אל-תקרב הלם; של-נעליך, מעל רגליך--כי המקום אשר אתה עומד עליו, אדמת-קדש הוא.

Sanctity of PEOPLE III

3) ספר שמות פרק יט

ו ואתם תהיו-לי ממלכת כהנים, וגוי קדוש: אלה, הדברים, אשר תדבר, אל-בני ישראל

4) ספר שמות פרק כה

ח ועשו לי, מקדש; ושכנתי, בתוכם. ט ככל, אשר אני מראה אותך, את תבנית המשכן, ואת תבנית כל-כליו; וכן, תעשו

The Mishkan as a Means IV

(א) המשכן כהמשך של הר סיני

5) הר סיני (פרק כד)

(טו) ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר:
 (טז) וישכן כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן:
 (יז) ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל:
 (יח) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה:

משכן (פרק מ)

(לד) ויכס הענן את אהל מועד וכבוד יהוה מלא את המשכן:
 (לה) ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד יהוה מלא את המשכן:
 (לו) ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם:
 (לז) ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלותו:
 (לח) כי ענן יהוה על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם:

6) רמב"ן על שמות פרק כה פסוק א

וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו **בנסתר** - וכמו שנאמר שם (לעיל כד טז) וישכן כבוד ה' על הר סיני, וכתוב (דברים ה כא) הן הראנו ה' אלהינו את כבודו ואת גדלו, **כן כתוב במשכן** וכבוד ה' מלא את המשכן (להלן מ לד)

7) כלי המשכן (ספר שמות פרק כה)

7) ארון/כפורת

(י) ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו :
(יא) וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב :

שלחן/מנורה

(כג) ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו :
(כד) וצפית אתו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב :
(כה) ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב :

(יב) ויצקת לו ארבע טבעות זהב ונתתה על ארבע פעמתיו ושתי טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על צלעו השנית :

(כו) ועשית לו ארבע טבעות זהב ונתת את הטבעות על ארבע הפאות אשר לארבע רגליו :
(כז) לעמדת המסגרת תהיין הטבעות לבתים לבדים לשאת את השלחן :
(כח) ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשיא בם את השלחן :
(ל) ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד :

(יג) ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב :

(טז) ונתת אל הארון את העדת אשר אתו אליך :

(לא) ועשית מנרת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה ירקה וקנה וביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו :

(יז) ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארקה ואמה וחצי רחבה :
(יח) ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת :

(לב) וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלושה קני מנרה מצדה השני :
(לז) ועשית את גרתיה שבעה והעלה את גרתיה והאיר על עבר פניה :
(לח) ומלקחיה ומחלתיה זהב טהור :
(לט) כפר זהב טהור ועשה אתה את כל הכלים האלה :
(מ) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר :

(יט) ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיו :
(כ) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים :
(כא) ונתת את הכפרת על הארון מלמעלה ואל הארון ותתן את העדת אשר אתו אליך :
(כב) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל :

8) תלמוד בבלי מסכת שבת דף כב/ב

מחוץ לפרוכת העדות יערוך וכי לאורה הוא צריך והלא כל ארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל מאי עדות אמר רב זו נר מערבי שנותן בה שמן כמדת חברותיה וממנה היה מדליק ובה היה מסיים

9) פרשת תצוה - ממשכן העדות לאהל מועד

9) פרק כה

(ב) דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי :

פרק כז (כ) ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד :
(כא) באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערוך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדורתם מאת בני ישראל :

(ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם :
(כב) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדת את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל :

פרק כט
(מג) ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבדי :
(מד) ונקדשתי את אהל מועד ואת המזבח ואת אהרן ואת בניו ונקדש לכהן לי :
(מה) ושכנתי בתוכם בני ישראל והייתי להם לאלהים :
(מו) וידעו כי אני יהוה אלהיהם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לשכני בתוכם אני יהוה אלהיהם :

10 פרק כז (נר תמיד בערב)

(כ) ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליהם שֶׁמֶן זֵית זָךְ כְּתִיב לְמַאֲוֵר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד :
(כא) **באהל מועד** מחוץ לפרכת אשר על העדות יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקות עולם לדרתם מאת בני ישראל :

11 פרק כט (קרוב תמיד בבקר ובין הערבים)

(לח) וזה אשר תעשה על המזבח בבשרים בני שנה שנים ליום תמיד :
(לט) את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים :
(מ) ועשרו סלת בלול בשמן כְּתִיב רבע ההין ונסך רביעת ההין יין לכבש האחד :
(מא) ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וכןסכה תעשה לה לריח ניחח אשה ליהוה :
(מב) עלת תמיד לדרתיכם פתח אהל מועד לפני יהוה אשר אנעד לכם שמה לדבר אליה שם :

Sefer Vayikra: Step-by-Step Guide to Sanctity (Man-Place-Time) V

12 ספר ויקרא פרק א

א ויקרא, אל-משה; וידבר יהוה אליו, מאהל מועד לאמר. ב דבר אל-בני ישראל, ואמרת אליהם, **אדם כי- יקריב מכם קרבן**, ליהוה--מן-הבהמה, מן-הבקר ומן-הצאן, תקריבו, את-קרבתכם

13 ספר ויקרא פרק ז

א וזאת תורת האשם: קדש קדשים, הוא. ב **במקום, אשר ישחטו את-העלה, ישחטו, את-האשם**; ואת-דמו יזרק על-המזבח, סביב. ג ואת כל-חלבו, וקריב ממנו--את, האליה, ואת-החלב, המכסה את-הקרב. ד ואת, שתי הפלית, ואת-החלב אשר עליה, אשר על-הפסלים; ואת-היתרת, על-הכבד, על-הפלית, וסירנה. ה והקטיר אתם הכהן המזבח, אשה ליהוה; אשם, הוא. ו כל-זכר בכהנים, יאכלנו; במקום קדוש יאכל, קדש קדשים הוא

טו ובשר, זבח תודת שלמיו--ביום קרבנו, יאכל: **לא-יניח ממנו, עד-בקר**. טז ואם נדר או נדבה, זבח קרבנו--**ביום הקריבו את-זבחו, יאכל; וממחרת, והנותר ממנו יאכל**. יז והנותר, מבשר הזבח--**ביום, השלישי, באש, ישרף**. יח ואם האכל יאכל מבשר-זבח שלמיו ביום השלישי, לא ירצה--המקריב אתו לא יחשב לו, פגול יהיה; והנפש האכלת ממנו, עונה תשא. יט והבשר אשר-יגע בכל-טמא, לא יאכל--באש, ישרף; והבשר--כל-טהור, יאכל בשר. כ והנפש אשר-תאכל בשר, מזבח השלמים אשר ליהוה, וטמאתו, עליו--ונכרתה הנפש ההוא, מעמיה. כא ונפש כי-תגע בכל-טמא, בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל-שקץ טמא, ויאכל מבשר-זבח השלמים, אשר ליהוה--ונכרתה הנפש ההוא, מעמיה

14 ספר ויקרא פרק ט

א ויהי, ביום השמיני, קרא משה, לאהרן ולבניו--ולזקני ישראל. ב ויאמר אל-אהרן, קח-לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה--תמימים; והקרב, לפני יהוה. ג ואל-בני ישראל, תדבר לאמר: קחו שעיר-עזים לחטאת, ועגל וכבש בני-שנה תמימים לעלה. ד ושור ואיל לשלמים, לזבח לפני יהוה, ומנחה, בלילה בשמן: **כי היום, יהוה נראה אליכם**

כב וישא אהרן את-ידו אל-העם, ויברכם; וירד, מעשת החטאת והעלה--והשלמים. כג ויבא משה ואהרן, אל-אהל מועד, ויצאו, ויברכו את-העם; וירא כבוד-יהוה, אל-כל-העם. כד ותצא אש, מלפני יהוה, ותאכל על-המזבח, את-העלה ואת-החלבים; וירא כל-העם ויראו, ויפלו על-פניהם

15 ספר ויקרא פרק י

א ויקחו בני-אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו, ויתנו בהן אש, וישימו עליה, קטרת; ויקריבו לפני יהוה, **אש זרה--אשר לא צוה, אתם**. ב ותצא אש מלפני יהוה, ותאכל אותם; וימתו, לפני יהוה. ג ויאמר משה אל-אהרן, הוא אשר-דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש, ועל-פני כל-העם, אפבד; וידם, אהרן. ד ויקרא משה, אל-מישאל ואל אלצפן, בני עזיאל, דד אהרן; ויאמר אליהם, קרבו שאו את-אחיכם מאת פני-הקדש, אל-מחוץ, למחנה. ה ויקרבו, וישאם בכתנתם, אל-מחוץ, למחנה--באשר, דבר משה. ו ויאמר משה אל-אהרן ולאליעזר ולאיתמר בניו ראשיכם אל-תפרעו ובגדיכם לא-תפרמו, ולא תמתו, ועל כל-העדה, יקצף; ואחיכם, כל-בית ישראל--יבכו

את-השרפה, אשר שרף יהוה. ו ומפתח אהל מועד לא תצאו, פן-תמתו--כי-שמן משחת יהוה, עליכם; ויעשו, כדבר משה. } פ
ח וידבר יהוה, אל-אהרן לאמר. ט ויו ושכר אל-תשית אתה ובניך אתך, בבאכם אל-אהל מועד--ולא תמתו:
חקת עולם, לדרתיכם. **י ולהבדיל, בין הקדש ובין החל, ובין הטמא, ובין הטהור.** יא **ולהורות, את-בני ישראל--את, כל-החוקים, אשר דבר יהוה אליהם, ביד-משה.**

16 ספר ויקרא פרק יא

מג אל-תשקצו, את-נפשתיכם, בכל-השרץ, השרץ; ולא תטמאו בהם, ונטמאתם בם. מד כי אני יהוה, אלהיכם, והתקדשתם והייתם קדשים, כי קדוש אני; ולא תטמאו את-נפשתיכם, בכל-השרץ הרמש על-הארץ. מה כי אני יהוה, המעלה אתכם מארץ מצרים, להיות לכם, לאלהים; והייתם קדשים, כי קדוש אני. מו זאת תורת הבחמה, והעוף, וכל נפש החיה, הרמשת במים; ולכל-נפש, השרצת על-הארץ. מז **להבדיל, בין הטמא ובין הטהר;** ובין החיה, הנאכלת, ובין החיה, אשר לא תאכל

17 ספר ויקרא פרק יב

א וידבר יהוה, אל-משה לאמר. ב דבר אל-בני ישראל, לאמר, אשה כי תזריע, וילדה זכר--וטמאה שבעת ימים, כימי נדת דותהה תטמא

18 ספר ויקרא פרק יד

נג ושלח את-הצפר החיה, אל-מחוץ לעיר--אל-פני השדה; וכפר על-הבית, וטהר. נד זאת, היתורה, לכל-נגע הצרעת, ולנתק. נה ולצרעת הבגד, ולבית. נו ולשאת ולספחת, ולבהרת. **נד להורות, ביום הטמא וביום הטהר;** זאת תורת, הצרעת

19 ספר ויקרא פרק טו

א וידבר יהוה, אל-משה ואל-אהרן לאמר. ב דברו אל-בני ישראל, ואמרתם אליהם: איש איש, כי יהיה זב מבשרו--זובו, טמא הוא
לא והזרתם את-בני-ישראל, מטמאתם; ולא ימתו בטמאתם, בטמאם את-משכני אשר בתוכם. לב זאת תורת, הזב, ואשר תצא ממנו שכבת-זרע, לטמאה-בה. לג והדוה, בנדתה, והזב את-זובו, לזכר ולנקבה; **ולאיש, אשר ישכב עם-טמאה**

20 ספר ויקרא פרק טז

א וידבר יהוה, אל-משה, אחרי מות, שני בני אהרן--**בקרבתם לפני-יהוה, וימתו.** ב ויאמר יהוה אל-משה, דבר אל-אהרן אחיד, ואל-גבא בכל-עת אל-הקדש, מבית לפרכת--אל-פני הכפרת אשר על-הארן, ולא ימות, כי בענו, ארצה על-הכפרת. ג **וזאת יבא אהרן, אל-הקדש:** בפר בן-בקר לחטאת, ואיל לעלה. ד כתנת-בד קדש ילבש, ומכנסיו-בד יהיו על-בשרו, ובאבנט בד יחגר, ובמצנפת בד יצנוף; בגדי-קדש הם, ורחץ במים את-בשרו ולבשם. ה ומאת, עדת בני ישראל, יקח שני-שעירי עזים, לחטאת; ואיל אחד, לעלה. ו והקריב אהרן את-פר החטאת, אשר-לו; וכפר בעדו, ובעד ביתו

21 ספר ויקרא פרק יז

א וידבר יהוה, אל-משה לאמר. ב דבר אל-אהרן ואל-בניו, ואל כל-בני ישראל, ואמרת, אליהם: זה הדבר, אשר-צוה יהוה לאמר. ג **איש איש, מבית ישראל, אשר ישחט שור או-כשב או-עז, במחנה; או אשר ישחט מחוץ למחנה. ד ואל-פתח אהל מועד, לא הביאו, להקריב קרבן ליהוה, לפני משכן יהוה--דם יחשב לאיש ההוא, דם שפך, ונכרת האיש ההוא, מקרב עמו.** ה למען אשר יביאו בני ישראל, את-זבחייהם אשר הם זבחים על-פני השדה, והביאם ליהוה אל-פתח אהל מועד, אל-הכהן; וזבחו זבחי שלמים, ליהוה--אותם

Beyond the Mishkan-Mikdash (Man-Time-Space) VI

(22) ספר ויקרא פרק יח ("סור מרע")

א ויִדְבַר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. ב דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם: אָנֹכִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. ג כַּמַּעֲשֵׂה אַרְצָ-מִצְרָיִם אֲשֶׁר יִשְׁבַּתְּם-בָּהּ, לֹא תַעֲשׂוּ; וְכַמַּעֲשֵׂה אַרְצָ-כְּנָעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה, לֹא תַעֲשׂוּ, וּבְחַקְתִּיהֶם, לֹא תִלְכוּ. ד אֶת-מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֶת-חֻקֹּתַי תִּשְׁמְרוּ, לְלֶכֶת בְּהֶם: אָנֹכִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. ה וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-חֻקְתִּי וְאֶת-מִשְׁפָּטֵי, אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם: אָנֹכִי, יְהוָה כֹּד אֶל-תִּטְמְאוּ, בְּכָל-אֵלֶּה: כִּי בְכָל-אֵלֶּה נִטְמְאוּ הַגּוֹיִם, אֲשֶׁר-אָנֹכִי מְשַׁלַּח מִפְּנֵיכֶם. וּתִטְמְאוּ אַרְצָ, וְאִפְקֹד עֲוֹנָה עָלֶיךָ; וְתִקְאָה אַרְצָ, אֶת-יִשְׁבִּיבָהּ. ז כֹּה וּשְׁמַרְתֶּם אֶתְּכֶם, אֶת-חֻקְתִּי וְאֶת-מִשְׁפָּטֵי, וְלֹא תַעֲשׂוּ, מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה: הֲאִזְרַח, וְהִגֵּר הִגֵּר בְּתוֹכְכֶם. ח כֹּה פִי אֶת-כָּל-הַתּוֹעֵבֹת הָאֵל, עֲשׂוּ אֲנִשֵׁי-הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם; וּתִטְמְאוּ, הָאָרֶץ. ט כֹּחַ וְלֹא-תִקְיֵא הָאָרֶץ אֶתְכֶם, בְּטִמְאַכְּם אֹתָהּ, כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת-הַגּוֹי, אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם. כ כֹּחַ פִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה, מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה--וְנִכְרַתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֲשׂוֹת, מִקְרַב עִמָּךְ. ל וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-מִשְׁמַרְתִּי, לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם, וְלֹא תִטְמְאוּ, בָּהֶם: אָנֹכִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם

(23) ספר ויקרא פרק יט – "קדושים תהיו"

המשך	יט: כב-לז	יט: ג-כב	תיראו/תשמרו
פרק כג (מקראי קדש)	(כט) אל תחלל את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ ומלאה הארץ זמה: (ל) את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:	(ג) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם:	
פרק כ	(לא) אל תפנו אל האבת ואל הידענים אל תבקשו לטמאה בהם אני יהוה אלהיכם:	(ד) אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם אני יהוה אלהיכם:	אל תפנו- עבודה זרה
פרק כב	(כג) וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פרו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל: (כד) ובשנה הרביעת יהיה כל פרו קדש הלולים ליהוה: (כה) ובשנה החמישית תאכלו את פרו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם:	(ה) וכי תזבחו זבח שלמים ליהוה לרצונכם תזבחהו: (ו) ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד יום השלישי באש ישרף: (ז) ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירצה: (ח) ואכליו עונו ישא כי את קדש יהוה חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה:	פיגול/ חילול קודש
פרק כא	(כו) לא תאכלו על הדם לא תנחשו ולא תעוננו: (כז) לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנד: (כח) ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני יהוה:	(ט) ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט: (י) וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם:	פאה/פרט
פרשת בהר	(לב) מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה:	(יא) לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו: (יב) ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך אני יהוה:	וחללת
		(יג) לא תעשק את רעה ולא תגזל לא תליו פעלת שכיר אתך עד בקר: (יד) לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה:	ויראת מ...
	(לה) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה: (לו) מאזני צדק אבני צדק איפת צדק והיו צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים:	(טו) לא תעשו עול במשפט לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך: (טז) לא תלך רכיל בעמיתך לא תעמד על דם רעה אני יהוה:	משפט צדק
	(לג) וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו: (לד) כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוד כי גרים הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:	(יז) לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא: (יח) לא תקום ולא תטור את בני עמך ואהבת לרעה כמוד אני יהוה:	ואהבת...
(לז) ושמרתם את כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם אתם אני יהוה:	(יט) את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע בלאים שדך לא תזרע בלאים ובגד בלאים שעטנו לא יעלה עליך:	שמירת חוקים	

Sanctity of Time (24) ספר ויקרא פרק כג

א וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. ב דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִמַּרְתָּ אֲלֵהֶם, מוֹעֲדֵי יְהוָה, אֲשֶׁר-תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ--אֵלֶּה הֵם, מוֹעֲדֵי. ג שְׁשֶׁת יָמִים, תַּעֲשֶׂה מִלְאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן מִקְרָא-קֹדֶשׁ, כָּל-מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: שַׁבַּת הוּא לַיהוָה, בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם

Sanctity of Place (25) ספר ויקרא פרק כו

מב וְזָכַרְתִּי, אֶת-בְּרִיתִי יַעֲקֹב; וְאָף אֶת-בְּרִיתִי יִצְחָק וְאָף אֶת-בְּרִיתִי אַבְרָהָם, אֲזָכֹר--וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר. מג וְהָאָרֶץ תַּעֲזֹב מֵהֶם וְתָרַץ אֶת-שַׁבְּתֹתֶיהָ, בְּהִשְׁמָה מֵהֶם, וְהֵם, יִרְצוּ אֶת-עֹנֵם; זָעַן וּבָיַעַן--בְּמִשְׁפָּטֵי מֵאִסוֹ, וְאֶת-חֻקֹּתֶי גָעַלָה נַפְשָׁם. מד וְאָף-גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבִיבָהֶם, לֹא-מֵאֲסָתִים וְלֹא-גָעַלְתִּים לְכַלְתֶּם--לְהַפֵּר בְּרִיתִי, אֲתֶם: כִּי אֲנִי יְהוָה, אֲלֹהֵיכֶם. מה וְזָכַרְתִּי לְהֶם, בְּרִית רֵאשִׁימִים: אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי-אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם, לְהִיּוֹת לְהֶם לְאֱלֹהִים--אֲנִי יְהוָה. מו אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים, וְהַתּוֹרֹת, אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה, בֵּינוּ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל--בְּהַר סִינַי, בְּיַד-מֹשֶׁה

ספר ויקרא פרק כז (26)

וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. ב דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִמַּרְתָּ אֲלֵהֶם, אִישׁ, כִּי יִפְלֹא נֶדֶר--בְּעַרְפְּךָ נִפְשָׁת, לַיהוָה. ג וְהָיָה עֲרַפְּךָ, הַזָּכָר, מִבְּוֹ עֲשָׂרִים שָׁנָה, וְעַד בֶּן-שְׁשִׁים שָׁנָה: וְהָיָה עֲרַפְּךָ, חֲמִשִּׁים שָׁקֶל כֶּסֶף--בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ... כו אֶד-בְּכֹר אֲשֶׁר-יִבְכַר לַיהוָה, בְּבִהְמָה--לֹא-יִקְדֹּשׁ אִישׁ, אֹתוֹ: אִם-שׂוֹר אִם-שֶׁה, לַיהוָה הוּא. כז וְאִם בְּבִהְמָה הִטְמֵאָה וַיִּפְדָּה בְּעַרְפְּךָ, וַיִּסֹּף חֲמִשָּׁתוֹ עָלָיו; וְאִם-לֹא יִגְאָל, וְנִמְכַר בְּעַרְפְּךָ. כח אֶד-כָּל-חֵרֶם אֲשֶׁר יִחְרֹם אִישׁ לַיהוָה מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ, מֵאֲדָם וּבְהִמָּה וּמִשְׁדָּה אֲחֻזָּתוֹ--לֹא יִמְכַר, וְלֹא יִגְאָל... לב וְכָל-מַעֲשֵׂר בָקָר וְצֹאן, כָּל אֲשֶׁר-יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט--הַעֲשִׂירִי, יְהִי־הוּא קֹדֶשׁ לַיהוָה.

(27) רמב"ן ויקרא פרשת אחרי מות פרק יח

כה) ותטמא הארץ ואפקוד עונה עליה ותקיא הארץ - החמיר הכתוב בעריות, בעבור הארץ שתטמא בהן ותקיא הנפשות העושות...

והנה השם הנכבד הוא אלהי האלהים ואדוני האדונים לכל העולם, אבל ארץ ישראל אמצעות הישוב היא נחלת ה' מיוחדת לשמו, לא נתן עליה מן המלאכים קצין שוטר ומושל בהנחילו אותה לעמו המיוחד שמו זרע אוהביו, וזהו שאמר (שמות יט ה) והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ, וכתוב (ירמיה יא ד) והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים, לא שתהיו אתם אל אלהים אחרים כלל. והנה קידש העם היושב בארצו בקדושת העריות וברובי המצות להיותם לשמו, ולכך אמר (להלן כ כב) ושמרתם את כל חוקותי ואת כל משפטי ועשיתם אותם ולא תקיא אתכם הארץ, וכתוב (שם פסוק כד) ואמר לכם אתם תירשו את אדמתם ואני אתננה לכם לרשת אותה אני ה' אלהיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים, יאמר כי הבדיל אותנו מכל העמים אשר נתן עליהם שרים ואלהים אחרים, בתתו לנו את הארץ שיהיה הוא יתברך לנו לאלהים ונהיה מיוחדים לשמו. והנה הארץ שהיא נחלת השם הנכבד תקיא כל מטמא אותה ולא תסבול עובדי ע"ז ומגלים עריות...

והנה השם הנכבד יתברך אלהי האלהים בכל העולם ואלהי ארץ ישראל שהיא נחלת ה', וזהו טעם וזנה אחרי אלהי נכר הארץ (דברים לא טז), כי האלוהות נכרים בארץ השם ובנחלתו, וזהו שנאמר (מ"ב יז כו) לא ידעו את משפט אלהי הארץ וישלח בם את האריות והנם ממיתים אותם כאשר אינם יודעים את משפט אלהי הארץ, והנה הכותיים לא היו נענשים בארצם בעבדם את אלהיהם לשלח בהם את האריות, ובבואם בארץ השם ועשו שם כמעשיהם הראשונים שלח בהם האריות הממיתים אותם. וכן שנו בספרא (קדושים יא יד), ולא תקיא הארץ אתכם וגו', ארץ ישראל אינה כשאר ארצות, אינה מקיימת עוברי עבירה. ובספרי (האזינו שטו) ואין עמו אל נכר (דברים לב יב), שלא תהא רשות לאחד משרי האומות לבא לשלוט בכם, כענין שנאמר ואני יוצא והנה שר יון וגו'. והוא מאמרם (כתובות קי ב) כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה שנאמר (להלן כה לח) לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים, ואומר (ש"א כו יט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים... ואין רשות לפרש בענין הארץ יותר מזה, אבל אם תזכה להבין הארץ הראשונה הנזכרת בפסוק בראשית והנזכרת בפרשת אם בחקותי (להלן כו מב), תדע סוד נשגב ונעלם, ותבין מה שאמרו רבותינו (תנחומא ויקהל ז) בית המקדש של מעלה מכון כנגד בית המקדש של מטה, וכבר רמזתי לך בפסוק כי לי הארץ (שמות יט ה)